

Ксенія Ковальська

ХТО ВРЯТУЄ
ТІФЛІ-БЕАТРИСУ-БЕРТУ?

Повість-казка

ΟΑΒΓΤΤΉΕΥ
“ΓΑΑ×ΑΕΥΓ Α ΕΓ ΕΛΛ – ΑΤ ΑΑΑΓ”

ÓǺÊ 82-93
ÁǺÊ 84.4 Óêð
Ê56

Люстрації Максима Долинного

Óñā ī ī ÷āēīñŷ ç ö³ēāāīç-ī ðāö³ēāāīç ī ī āēī è,
ùī ī āāāēÿê ñðāèēþāāèā ī óāāēÿ Óðāÿ ðā ē³øēó Ì àð'ÿíó,
ùī āāçõñī³øí ī ī ðāāī óēā çāī ðēÿçí èðēñŷ ç í èì ...
À ðóó³çīā āī ç ðāçÿçā ī ðēçōāā ī í óē Òāðāñēē,³ ēī ī ó ēóī èēè... öóóāī ÿ.
² ī ī ÷āēāñŷ ī āñóñā³óī ÿ ēāðāāāñŷ!..
À ðóī³ ÿē ðÿóóāāā ī āēāí ŷēó Ó³ðē³-Áāāòðēñó-Áāðóó
ā³ çēīā³ñī ī āī ðēēēīī à-ðēēēīī à āçī à°ðā,
ī ðī ÷èðāāøè øþ ī āāçāè÷āēí ī çāðīī ēþþ÷ó ī ī ā³ñóū-ēāçéó,
ñī ī āí āí ó í āñī ī ā³āāí èð ðā°ī í èöü³ āēāí āēāí èð ī ðēāī ā.
À ÷ī āāēīēē āī í è ēóī āāí³ — ðī ñī³éóāñŷ ī à çāī ðī ā'ÿ!

*Ì õī ðī ÿ°òññŷ çāēīīī ī ðī āāòīðññēā ī ðāāī.
Æīāī à ÷āñòēīā öñīāī āēāāí ÿ í ā ī Ìæā áóòè ā³çāīðāī à
ā áóāū-ÿēīī ó āēāēÿā³ āāç āīçāīēó āāçīðā ÷è āēāāāöÿ.*

Найсвіжіші новини від Ворони Петрівни

Стара ворона крутила головою на всі боки, вмоцнюючись на гілляці поруч ганку. Вмостившись зручно, вона почала голосно каркати, порушуючи ранкову тишу. Та що вдієш, не чекати ж, поки випадково трапляться слухачі, і можна буде нарешті поділитися новиною. Потрібно каркати, не шкодуючи сил, тріпотіти крилами, а то хтось інший прибере до своїх лап твою новину.

За дверима нарешті почулося шкрябання, і заспаний пан Крумплик відчинив двері, щоб випустити пуделя Фрея на подвір'я. Хазяїн був у яскравій піжамі з візерунком у зелені прибульці. Від такої краси ворона аж каркати припинила. Угледівши птаху, він замахнувся на неї кашцем:

— Киш!

Фрей, демонструючи солідарність із хазяїном, також прогавкав, що всі ще сплять, і чи не можна каркати десь в іншому місці, біля вокзалу чи в парку.

— В іншому? — погрозливо перепитала Ворона Петрівна (саме так звали поважну птаху), — звичайно можна, але тоді ти не дізнаєшся про таке, про таке... Коротше, коли моя найсвіжіша новина тебе не цікавить, то йди і спи, спи і спи. А я полетіла до Мар'яни, і розповім новину їй, а не тобі, — і вона стала розправляти крила, ніби от-от відпурхне.

— Та я нічого, каркай, коли ти вже тут. Проте я на твоєму місці трішечки почекав би, доки всі прокинуться, вміються, ліжка заправлять, собак нагодують і підуть їх вигулювати. — промимрив Фрей.

— Аякже, собак почнуть вигулювати, — передражнила ворона, — Новина доти новина, поки про неї ще ніхто не знає, потім вона вже нікому не потрібна, і треба десь шукати іншу. А це, знаєш, так стомлює.

— А що стає з отою попередньою новиною? — зацікавився Фрей. Він ще хотів спитати про те, навіщо Вороні Петрівні ті новини, коли вони так важко здобуваються, та чомусь промовчав.

— Цього я не знаю, далі та новина мене не цікавить. Можеш про це дізнатись у витрішкуватої сови. Вона тобі таке розповість... спрощення, — Ворона Петрівна демонстративно закліпала очима і повисіла трохи вниз головою, вона заздрила, що саме сову, а не її, вважають наймудрішою птахою.

Ворона та Фрей мешкали на околиці провінційного міста. Птаха щоранку облітала з інспекторською перевіркою власні, як вона вважала, угіддя. Цього ранку вона вже ні на що цікаве не сподівалася. Проте вирішила трохи потеревенити із псом Кусачкою, що заробляв на харчі, охороняючи маленьку фабрику. І те, що він розповів, змусило вороняче серце шалено закалатати. Вона з карканням здійнялася в небо і... щодуху полетіла у напрямку будинків, де мешкали її друзі — руда кішка Мар'яна та стрижений пудель Фрей. А поспішати було чого, фантастичну новину роздобула вона цього ранку, до того ж — абсолютно випадково, бо гадала, що з Кусачкою балакати — тільки час витрачати. Нечесаний він, неохайний, у реп'яхах, скиглить постійно. Фе! Не так на співбесідника спокусилася, як на його миску, повну каші, і от маєш.

Ох, як же Ворона Петрівна любила першою бути в курсі всього, що відбувалося навколо. Могла відмовитись від сніданку, могла забути повечеряти, коли випадала можливість стати свідком якоїсь неординарної події. А цей Кусачка, він справжній телепень, міг би й раніше натякнути на цікаве життя навколо себе, так ні, зовсім не думає про інших. Серед людей це називається *egoїст*.

Сьогодні Вороні Петрівні було про що повідати Фреєві. Маленька фабрика, яка донедавна майже не працювала, а охоронялась Ку-

сачкою невідомо для чого і від кого, несподівано відновила роботу. Подумати тільки, адже нещодавно цехами гуляв вітер, а відчинені вікна розгойдувалися та страхітливо бахкали, лякаючи птахів. Але звідкілясь з'явилися багаті люди, які найняли робітників, навезли тканин, і робота кипить уже тиждень.

— Ну і що мені з того? — запитав Фрей, — я не збираюсь складати конкуренцію Кусачці, бо вдень і вночі охороняю господаря.

— Якраз тебе це й стосується в першу чергу, саме тебе, — Ворона Петрівна не поспішала відкривати всіх карт.

Так от, коли джмелиха підлетіла до шовковиці, вона здивувалась, що раніше не зважила на аркушик паперу, що був трохи криво прив'язаний до стовбура нитками з павутиння, складеного вп'ятеро. Вчора вона його не помітила чи, може, його ще не було? Джмелиха вагалася, чи варто читати, вона цінувала кожну мить. Читати всі об'яви, що трапляються на очі, — ні на що інше часу може не вистачити. Ще вона побачила, що під об'явою сиділи Тятіка з Патікою, а на гілці трохи вище примостилася поважна стара ворона. Тятіка з Патікою, відкривши роти, заворожено слухали гудіння джмелишиних крилець, потім підхопилися, чемно вклонилися, а далі котрась із них сказала:

— Вибачте, що відриваємо вас від вашого швидкого і корисного польоту. Ми могли б вам уголос прочитати, що там написано, бо ви, з усього видно, не маєте на це часу.

— А ви впевнені, що мені потрібно знати те, про що там йдеться? — спитала джмелиха, між тим рахуючи подумки, скільки вильотів до заходу сонця вона ще зможе здійснити. — Може, це оголошення мене взагалі не стосується.

— Саме вас і стосується, саме вас. Там написано, що ми хочемо, щоб нас хтось, не суттєво хто, запросив до себе в гості. Наприклад, навіть ви, — Тятіка чомусь дуже хвилювалась.

— У гості? Ви хочете у гості? Напевно, всі справи ви вже поробили на багато днів уперед, так? — джмелиха була дещо збита з пантелику, — але я давно гостей не приймала, чесно кажучи, взагалі ніколи не приймала.

— Ніколи? А чому? — у Тятіки з Патікою від здивування очі зробились круглими-круглими.

— Та все якось не виходило... Тобто, я кажу щось не те. Я ніколи про гостей не думала. Навіть не уявляю, як їх треба приймати, — розгублено зізналась джмелиха, зависнувши навпроти гілки шовковиці.

Після цих слів Тятіка з Патікою радісно застрибали, а Ворона Петрівна замахала крилами. Патіка мовила:

— Все дуже просто. Ви зараз залітаєте в свою хатку, швиденько дивитесь, чи все на місцях, чи нема де порохів. Потім, коли ми вже

будемо стояти при вході, маєте з'явитись на порозі й привітно сказати: «Доброго дня, гості дорогі! Заходьте, не минайте, бо ображуся! Подивіться, як я живу, будьте, наче у себе вдома, а я тим часом принесу частування».

— То вас ще й частувати треба? — джмелиха перестала літати навколо стовбура й сіла на гілку поруч з Тятікою та Патікою.

Була вона пухнаста, м'язиста, з акуратними прозорими крильцями та животиком, замащеним у пилок. Дві жовті смужечки на чорному тлі робили її схожою на когось, Патіка не могла згадати, на кого. Вона морщила чоло, намагаючись пригадати, та не встигла, бо джмелиха сказала:

— Може б, ми познайомились, коли вже я вас запрошую? Десь я чула, що не годиться приймати в своєму житлі незнайомих, — промовила вона поважно.

— Чудово, коли ви нас запрошуєте, давайте знайомитись, — прокаркала Ворона Петрівна, — мене звать Ворона Петрівна, а для друзів — просто Рона.

Джмелиха замахала крилами й трохи піднялась над гілкою. Вона не сподівалася, що треба приймати в своїй хаті ще й ворону.

— То ви також до мене в гості хочете? — перепитала на всяк випадок.

— Не те, щоб дуже хочу, але за компанію можу й погостювати. Це я стару об'яву від стовпа відклеювала, а потім сама нову вішала. Вони, — Ворона Петрівна показала дзьобом у бік Тятіки та Патіки, — вони вигадали про гості, а я, так би мовити, пішла далі. То назвіть нам нарешті ваше ім'я, здається мені, ви маєте називатися якимось дуже особливо, — Ворона Петрівна, коли хотіла, була майстром витонченого компліменту.

— Я Жужанна, можна б просто Жужа, але мені подобається, коли до мене звертаються офіційно — Жужанна, — джмелиха навіть трішечки зніяковіла, вона не звикла до подібних церемоній. Та й взагалі ні до чого, крім щоденної роботи, не звикла.

— Тятіка, — вклонилася Тятіка.

— Патіка, — зробила реверанс, тримаючи пальчиками красчки су-кенки, Патіка.

— Якраз дуже перевіреної, з перших лап, як то кажуть, — каркала тим часом Ворона Петрівна, — щойно я від Кусачки. Новина саме про нього, — вона зробила паузу, як буває в кіно, перед тим, як має відкритися якась таємниця.

— Кажи вже, — нетерпляче промуркала Мар'яна, — сподіваюся, його не покарали за попсоване мною пальто?

— Якраз навпаки, його преміювали, але не грамотою чи медаллю, як це буває серед людей. Йому видали справжнісіньку куртку охоронця. З блискучими гудзиками, кишенькою, тепло і саме на його зріст.

— Якого кольору, чорного? — задрісно прогавкав Фрей.

— Чому чорного? Темно-синього, дуже пасує до його очей. І ще, мало не забула. Ще видали кашкета. А то раптом дощ, а йому сторожувати.

— Нічого дивного, — Мар'яна була дійсно рада за Кусачку, — так і має бути. Він гарно робить свою справу, до того ж добрий та чесний. Він заслужив. Не те, що Фрей свої медалі.

Після цих слів пес кинувся на паркан, щоб зігнати Мар'яну, Ворона Петрівна полетіла далі збирати та розносити свіжі новини.

Зміст

Найсвіжіші новини від Ворони Петрівни	3
Старі іграшки та загроза появи нового пса на вулиці.....	8
2 псів + 1 ворона = комісія	15
Чим живе будинок, коли хазяї на вокзалі	22
Не всі хлопчики люблять читати книжки — дідусь вражений	29
Канікули — це не тільки відпочинок, а й вивчення «Міфів Давньої Греції»	35
Тятіка з Патікою хочуть у гості	42
Ранковий сюрприз на ім'я Тірлі-Беатриса-Берта.....	50
Джмелиха Жужанна приймає гостей.....	56
Розмова з Фреєм, гойдалка на люстрі та прогноз погоди	64
Циклоп вже на підході! Рятуйся, хто може!	69
Недовірливий пес — додаткові клопоти	73
Сумніви Фрея розвіяно	78
Небезпека все ближче, а хазяї навіть не здогадуються	82
Ворона Петрівна розробляє план порятунку Тірлі-Беатриса-Берти	88
Тося вчиться стрибати.....	96
Циклопа-циклона виведено на чисту воду	101
Спроба примирення.....	106
Що було далі	113

Êñáí ³ÿ Êí ààèüñüèà
ÕÒÌ ÆÐΒÓÓ^α Ò^²ÐË^²-ÁÁÀÒÐËÑÓ-ÁÁÐÓÓ?

²ερñòðàó³; Î àèñèì à Áíèèíííí

*Áíèíáí èè ðàààèòí ð Áíääáí Áóáí èé
Ðàààèòí ð ²ðèí à Ááí 'ÿííáà
Äèçàéí í áèèääéí èè Ðíñòèñèääà Êðàí àðà
Æaðñòèà Î éáí è Ááðàçí àññüéí;*

Ï ³áí èñáí í áí àðóéó 30.03.2011. Õí ðì àò 84×90/16.
Ï áí ³ð í Õñàóí èé. Ááðí ³ðóðà Òimes ETD. Õí í áí . àðóé. àðè. 10,50.
Õí í áí . Õàðáí -á³áá.10,50.

Æèääáí èöðáí «Í àà-àèüí à éí èää — Áí áääí »
Ñá³áí óðáí í ðí áí áñáí í ÿ áí Ááðæááí í áí ðá^ºñòðó àèääáó³á
ÄË^¹ 370 á³á 21.03.2001 ð.

Í àà-àèüí à éí èää — Áí áääí , à/ñ 529, ì .Òáðí íí ³èü, 46008
òàè./Õàèñ (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
E-mail: publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com,
www.bohdan-books.com

Êîãæüñîçà Êñáí ç
Ê56 Õðí àðüð° Õ³ðç³-Áããððñó-Áãððó? Ì îã³ñüü-èàççà. Äçü î íëíäøíãí òà ñàðãáí üíãí øç.
ã³çó. — Õãðí îí³çü: Ì äã-æüí à èí çãà-Áíããáí, 2011. — 120 с.

ISBN 978-966-10-1069-6

Õñà îí-æéíñü ç ø³çããíç-íðãø³çããíç îíæéíç, ùí íããæçè ñãæçñããè ïóãæç Õðãü òà è³øçó
Ì àð'яну, що безуспішно прагнула заприятитися з ним... А тут іще до її хазяїв приїхав онук Тарасик,
і йому купили... цуценя. І почалася несусвітня катавасія!.. А хто і як рятував маленьку Тірлі-Беатрису-
Берту від зловісного циклопа-циклона визнаєте, прочитавши цю надзвичайно захоплюючу повість-казку,
сповнену несподіваних таємниць і дивовижних пригод. А що деколи вони кумедні — òí ñí³çãñü í à
çãíðíá'я!

ÓĂÊ 82-93
ÁÁÊ 84.4 Óçð

ISBN 978-966-10-1069-6

